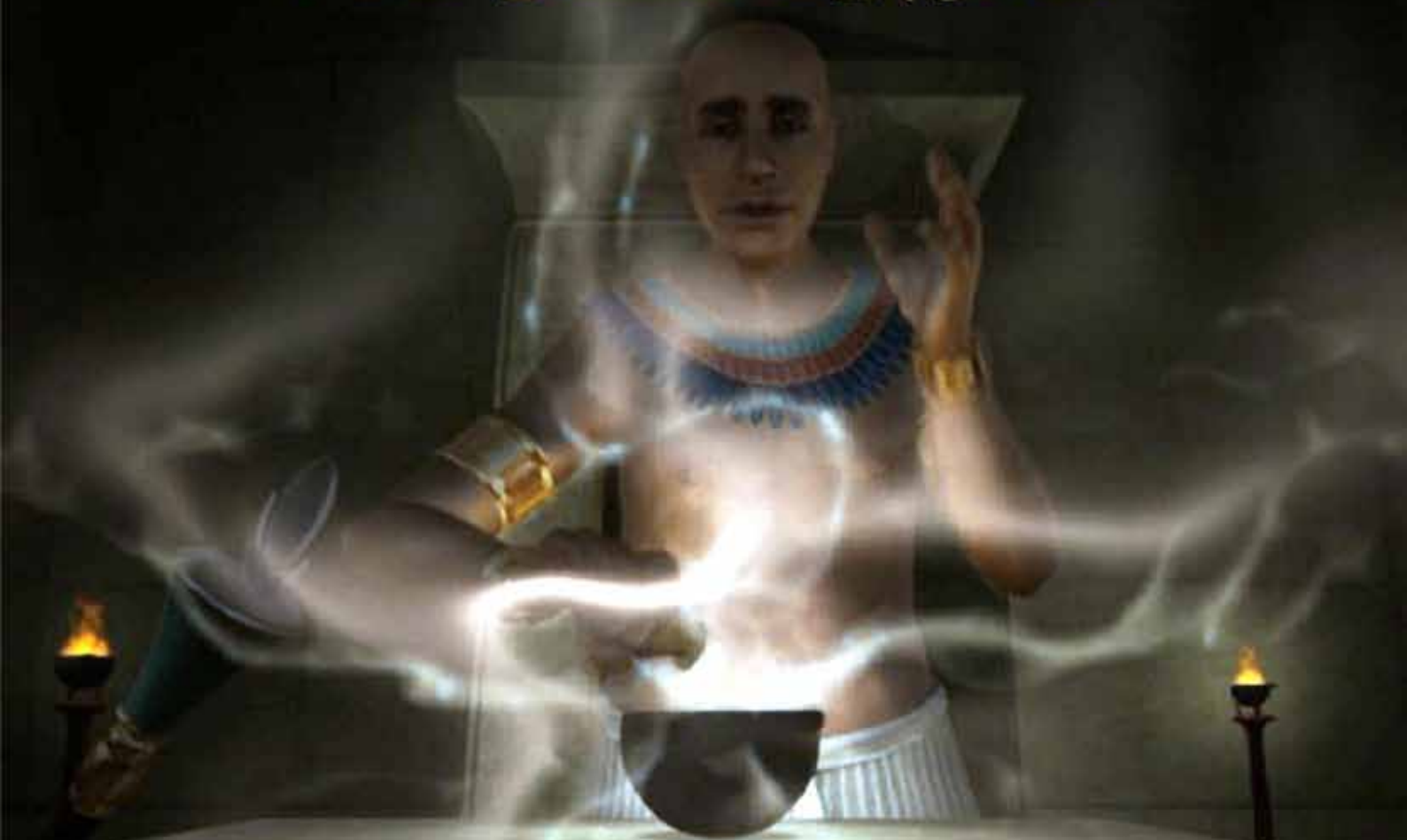

Erik Ansvang

Psykisme & Magi

i det gamle Egypten

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

PSYKISME & MAGI i det gamle Egypten

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Psykisme & Magi i det gamle Egypten

Af Erik Ansvang

På Atlantis var magten baseret på brug af psykiske evner. Først med den egyptiske civilisation skete der et skift i udviklingen fra astral til mental fokusering.

Når man vil undersøge psykisme i det gamle Egypten, skal man begynde langt tilbage i tiden – helt tilbage i Atlantis-perioden. Åndsvidenskaben oplyser, at Egypten repræsenterer en efteratlantisk periode. Naturvidenskaben afviser ganske vist Atlantis-teorien, men egyptologer og arkæologer kan ikke finde nogen tidsepoke, hvor Egypten var barbarisk, vild og uciviliseret, uden lov, uden forfatning og uden religion. Med andre ord – hvis Egypten opstod i den periode, som forskerne påstår, sprang den egyptiske civilisation fuldt færdigt frem på verdensscenen uden nogen forudgående udviklingsperiode. Det er op til den enkelte at afgøre, om det lyder sandsynligt.

Ifølge ny litteratur har forskerne tilbageholdt og endog destrueret bevismateriale for at få den naturvidenskabelige evolutionsteori til at passe. Man har eksempelvis fundet flere millioner år gamle *forarbejdede* genstande som f.eks. flettede guldtråde og metalkander indlejret i klipper, der er flere millioner år gamle, men forskerne har valgt at ignorere konsekvenserne af disse fund.

Hvordan fungerede samfundet på Atlantis? Ifølge åndsvidenskaben var magt og position i det atlantiske samfund baseret på brugen af psykiske evner. Atlantiderne havde en utrolig hukommelse. Kombinationen af oplevelser og evnen til at genkalde dem var grundlaget for intelligensen i den atlantiske epoke.

Atlantisk psykisme

Dengang var tænkeevnen kun svagt udviklet, og atlantiderne tænkte ikke i esoterisk forstand. De var udelukkende i stand til at referere til det, de havde oplevet, kunne huske og kunne gentage. Atlantisk psykisme var et udtryk for det, man i nutiden kalder lavere psykisme, der er baseret på animalsk magnetisme – dvs. evnen til at manipulere med menneskets fysisk/æteriske energier.

I denne form for magi er målet ikke at skabe *indre* transmutationer, hvor eksisterende stof forædles og forfines, sådan som det er tilfældet med ægte, åndelig alkymi. Reelt er man blot i stand til at fukse med kræfterne og praktisere magi ved hjælp af manipulation. Årsagen er, at stoffets kræfter (elementerne) bringes under personlighedens kontrol – ikke under sjælens. Højere psykisme kræver bevidst tankekontrol, som atlantiderne ikke besad. Den tibetanske mester Djwhal Khul skriver:

"Man skal huske, at "åndelighed" dengang var af en helt anden art end det, der i nutiden går under dette navn ... Der var ingen tænkning – som det kendes i nutiden – i denne holdning, men kun en række ud efter det, man fornemmede som uopnåeligt, og det, som man begærede ... Dette blev gjort under kyndig ledelse af de indviede og mestrene, som udnyttede deres viden om stoffets og energiernes natur til at skabe meget af det, mennesker i nutiden famlende forsøger at opdage og muliggøre."

Alice A. Bailey: *Hierarkiets fremtræden*, s. 126-127

Visdommens mestre

I gamle skrifter fortæller egypterne, at guderne oprindeligt vandrede blandt mennesker. Oplysningen er ikke så mystisk, som den umiddelbart lyder. Mestrene i Det Store Hvide Broderskab, også kaldt "det overmenneskelige rige", var ganske enkelt fysisk til stede i menneskeheden i begyndelsen af den egyptiske periode, som rækker længere tilbage i tiden end det, forskerne kalder den historiske periode.

Mestrene er udviklingsmæssigt så langt foran menneskeheden, at de ikke længere hører til det 4. naturrige – menneskeriget. De har gjort alle erfaringer i menneskeriget, og er færdige med udviklingen her. Det er grunden til, at de kaldes mestre, for de mestrer menneskelivet fuldt ud. Derfor tilhører de det 5. naturrige – det overmenneskelige rige.

Udviklingsmæssigt er der lige så stor afstand mellem mestrene og gennemsnitsmennesket som mellem et menneske og en hund. På baggrund af denne oplysning er det nemt at forstå de gamle egypteres holdning til de indviede mestre, for i forhold til inkarnerede mennesker, er mestrene en slags guder. Men ifølge egypterne var mestrene fysisk til stede, og de var samfundets ledende skikkelser.

Skift i bevidstheden

Egyptens epoke – den efteratlantiske periode – markerede et begyndende skift i menneskets bevidsthed. Nu var tiden kommet, hvor menneskeheden skulle udvikle tænkeevnen som en overbygning på følelsesnaturen. Ved hjælp af selvstændig tænkning skulle mennesket blive i stand til selvstændigt at vurdere og forstå årsag og virkning i tanker, følelser og handlinger. Denne evne er en forudsætning for at udvikle selvbevidsthed og tage selvansvar. Målet var, at ansvaret for menneskehedens udvikling gradvis skulle overdrages fra mestrene til menneskeheden.

For at stimulere denne udvikling tonede de psykiske evner gradvis bort, og dermed blev mennesket tvunget fra astral til fysisk fokusering via de fysiske sanser. Og efterhånden trak mestrene sig tilbage for at overlade ansvaret til menneskene selv.

Forbindelsen til mestrene og deres vejledning skulle imidlertid opretholdes gennem højt indviede mennesker i inkarnation, der kunne fungere som kanaler mellem mestrene på de indre eksistensplaner og menneskeheden i den fysiske verden. Nogle af de indviede var højtstående ypperstepræster, men det symbolske bindeled til folket var faraoen.

"Faraovens trone var et af stadierne på vejen mod mesterskab, som blev passeret af mange faraoner. Det gav adgang til mysterierne og muligheder uden sidestykke for udvikling af visdom og erhvervelse af evner gennem erfaring. Det var et usædvanligt privilegium og markerede et vendepunkt for mange sjæle."

Geoffrey Hodson: *Light of the Sanctuary*, p. 124

Faraonernes psykiske evner vises symbolsk i reliefferne, hvor faraoen ceremonielt er udstyret med en kunstig girafhale, der viser, at han ligesom giraffen kan "se langt". Han kunne altså se længere og mere end andre. Han havde med andre ord metafysiske evner.

Faraovens titel var "søn af solguden". Faraonerne var derfor "lysets sønner", og når de altid fik titlen "søn af Ra" eller "søn af Solen", er forklaringen, at faraoen repræsenterede Egyptens sjæl, som var en refleksion af Ra eller Gud. Faraonerne fungerede som kanaler for det guddommelige lys eller den guddommelige hensigt og plan med Egypten og menneskeheden.

Gudernes repræsentant

I det gamle Egypten brugte man i øvrigt ikke betegnelsen "farao" om kongen. Ordet stammer fra oldegyptisk: "Per aa", som betyder "det store hus", eller "det kongelige hus", og betegnelsen refererede til kongens palads. Man møder det samme princip i nutiden, hvor journalister siger: "Det forlyder fra Christiansborg". Man henviser til magtens centrum eller stedet, hvor beslutningen er taget. Ordet faraο henviser desuden til Egypten som et tempel for guderne. Templet – eller faraoen – var det fysiske redskab, som planen skulle manifesteres igennem.

Mange tror, at faraoner betragtede sig selv om guder. Det er ikke korrekt. I sit embede som gudernes *repræsentant* indtog han ganske vist en særlig plads mellem

guder og mennesker, og i praksis betød det, at han var bindeled mellem mestrene og menneskeheden. Faraoen var principielt det eneste bindeled mellem den indre og den ydre verden – mellem vilje og handling – mellem guder og mennesker.

Der findes adskillige betegnelser for faraoen, der markerede hans todelte embede som menneske og som gudernes repræsentant. Den vigtigste er "*Hm*", der betyder "*legeme*" eller "*person*". "*Hm*" betegner faraoen som menneske og enkeltperson, og oversættes sædvanligvis med "*majestæt*" og anvendes kun i ental. Betegnelsen "*Niswt*" refererer til faraoen som gudernes (mestrenes) repræsentant på det fysiske plan. "*Niswt*" er derfor betegnelsen for det egentlige herskerembede.

Faraoen var oprindeligt et højt indviet medlem af Det Store Hvide Broderskab og derfor den rigtige til at varetage ansvaret for opretholdelsen af den guddommelige orden i Egypten – et rige, som dengang var den toneangivende nation i Vesten. Men i senere tider var faraoen ikke højt indviet. Det var alene hans *embede*, der var guddommeligt. Faraovens og ypperstepræsternes psykiske evner var aftagende, og derfor måtte man anvende andre "psykiske" metoder – eksempelvis visionære drugs – i forbindelse med mysteriespil for at modtage den ønskede inspiration.

Kontakt med Gud?

I det gamle Egypten var psykisme og kontinuerlig kontakt til indre inspirationskilder en naturlig del af hverdagslivet. Mestrene fungerer som planetens indre styrelse, som egypterne symboliserede med gudekredsen. Man kan også kalde mestrene for menneskeheden's "højere bevidsthed". Når et menneske i dag seriøst arbejder med at etablere sjælskontakt, er det i et forsøg på at modtage inspiration fra sjælen til at opfylde den opgave, der er menneskets specifikke rolle i planetens samlede udvikling. Inspirationens idéer strømmer fra mestrenes bevidsthed til sjælens, og de mennesker, der er tilstrækkeligt sensitive, vil kunne modtage dem via deres egen højere bevidsthed.

I det gamle Egypten var der via mestrene en direkte kontakt til planetens højeste inspirationskilder. Men tiden var kommet, hvor menneskeheden skulle udvikle den

selvstændige tænkeevne som en overbygning på følelsesnaturen, for tænkeevnen er en forudsætning for at udvikle selvbevidsthed, tage selvansvar, og muliggøre overdragelse af ansvaret fra mestrene til menneskeheden.

Det Gamle Testamente fortæller om Moses, som angiveligt talte direkte med Gud på Sinai-bjerget, og han fik oven i købet Guds ord skåret ind i stentavler med Guds egen håndskrift, for ifølge bibelteksten skete det med Guds egen finger. Denne legende har utvivlsomt været en væsentlig årsag til forestillingen om, at *Bibelen* (og andre hellige skrifter) repræsenterer Guds egne ord på skrift, og derfor skal de blindt efterleves uden kritiske spørgsmål. Når nutidens mennesker ikke længere modtager guddommelige råd og skrifter direkte fra Gud, skyldes det utvivlsomt, at den tradition, der ligger til grund for myten, ikke længere praktiseres.

Guds stedfortræder

Den væsentligste form for psykisme i det gamle Egypten var utvivlsomt faraoens kontinuerlige kontakt med mestrene på de indre eksistensplaner. Når faraoen eller ypperstepræsterne modtog et budskab fra indre kilder, var det naturligvis "gudernes ord" – altså den samme idé, som senere omtales i *Bibelen*, da Moses modtog *Lovens Tavler* som en hellig "Guds skrift" på Sinai-bjerget.

I nyere tid har man fortolket begivenhederne bogstaveligt, og derfor påstås det, at det faktisk var Gud selv, der talte direkte til Moses. Men Gud har aldrig selv skrevet et eneste ord – heller ikke på Moses' stentavler. Han har heller ikke sagt et eneste ord til faraoerne. "Guds" (mestrenes) kommunikation med menneskeheden har altid krævet en stedfortræder (f.eks. faraoer, ypperstepræster og profeter), og kvaliteten af budskabet har altid været betinget af mellemlæddets udviklingsniveau.

Når man i de gamle skrifter taler om "Guds ord" eller "Guds skrift", mener man naturligvis en "guddommelig" *inspireret* tekst. Hieroglyfferne var i den forstand "Guds ord", og derfor repræsenterede de "levende kræfter" med magisk styrke, på samme måde som det skabende ord ved Universets begyndelse. Det var årsagen til, at de hellige skrifter kunne påvirke og styre begivenhederne. Hellige skrifter blev anvendt i ritualerne, og det engelske ord "spell" – der stadig betyder både "at stove" og "at fortrylle" – viser ordenes oprindelige magiske betydning.

Det er *ikke* Guds ord, der står i *Bibelen*. *Bibelen* er både skrevet af mennesker og gentagne gange omskrevet af mennesker. Men *Bibelen* er udtryk for menneskers forsøg på at kontakte og modtage inspiration fra indre og højere kilder.

Teologi er menneskers tanker om Guds holdning

I alle religioner har mennesker påstået, at de har forstået, hvad Gud skulle have sagt, og herefter har de omdannet disse såkaldte sandheder til dogmer og doktriner. Efterfølgende har de påtvunget de uvidende masser deres personlige fortolkning under påstand om, at det er Guds egne ord. Men

– *teologi er udelukkende et udtryk for, hvad mennesker tror, Gud mener.*

Religionen er ikke et problem i sig selv og har aldrig været det. Problemet har altid været de mennesker eller organisationer, som forsøger at belære andre om religion, og som påstår, at de repræsenterer det åndelige liv – endda det eneste ægte åndelige liv. Andre fortolkninger er vantro og vranglære.

Alle kender Moses' samtale med "Gud" på Sinai-bjerget, hvor "Gud" opfordrer Moses

til at overtale faraoen til at gøre en ende på slaveriet og tillade israelitterne at rejse ud af Egypten. Men de færreste ved, at der var tale om et *indvielsesritual*, og det var naturligvis hverken Gud eller hans engel, der var til stede på Sinai-bjerget den dag.

Mysteriespil og orakelsvar

I Egypten blev stort set alle større og vigtige beslutninger taget ved hjælp af orakelsvar (billedet th.) eller anden accept fra guderne. Eksempelvis kunne en deltager i et mysteriespil blive pålagt en bestemt opgave. Den guddommelige inspiration i forbindelse med mysteriespillene blev taget dybt alvorligt. Man var overbevist om, at Gud eller rettere guderne faktisk talte igennem den præst eller præstinde, der spillede rollen som den pågældende gud eller gudinde. Ritualerne opbyggede en magisk kontakt, som skulle medføre, at præsten blev overskygget eller "besat" af guddommen, og derfor ville et guddommeligt dekret blive betragtet som Guds egne ord. (I Østen brugte man ofte trance for at skabe denne kontakt til indre inspirationskilder).

At det faktisk forholdt sig sådan bekræftes i *Rabbinerskrifterne*¹, hvor det fremgår, at Moses i senere tilfælde *diskuterede* med "Gud" – eller rettere den *præst*, der spillede rollen som Gud – og "Gud" i skikkelse af den udklædte præst måtte nogle gange bøje sig for Moses' argumenter. "Gud" var nødt til at indrømme, at han havde taget fejl og give Moses ret. Når *Bibelen* oplyser, at det var Gud, der talte, var det derfor en præst, der fungerede som Guds stedfortræder.

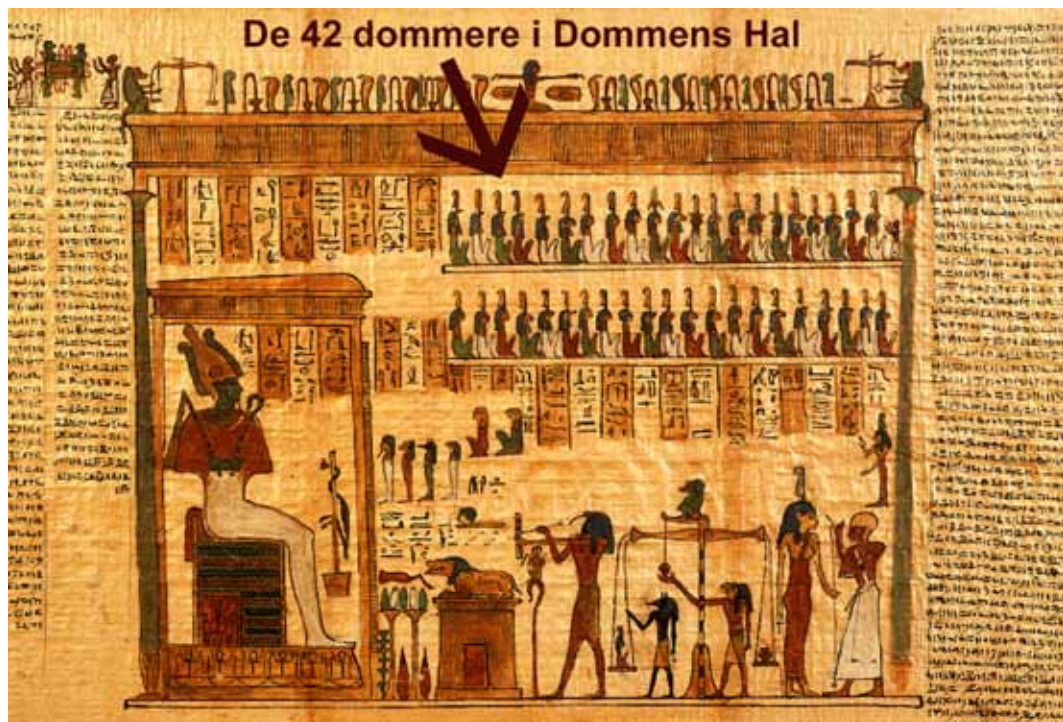

Egyptens 42 og Moses' 10 bud

Egypten havde 42 moralbud. De indeholder mange værdier, som var vigtige, hvis man ønsker at bevare og udvikle et samfund. Der kræves lydighed, sammenhold, barmhjertighed, ærlighed og sandhed. Og det hele blev underbygget af den religiøse bevidsthed, der var kernen i hele samfundsstrukturen og kulturen. *Dødebogen* fandtes på Moses' tid, og forbindelsen mellem den og *De 10 bud* er ikke vanskelig at få øje på, selvom der er delte meninger om denne sammenhæng.

Moses' 10 bud minder utrolig meget om de egyptiske moralbud. Der er imidlertid en afgørende forskel på de egyptiske og de jødiske moralbud.

1 Kommentarer til *Bibelen*.

I Egypten skulle mennesket efter selvransagelse erklære: "*Jeg har ikke ...*", mens jødernes Gud beordrer: "*Du skal...!*" eller "*Du må ikke ...!*". Egyptens moralske regler var derfor baseret på *indre* selvransagelse og selverkendelse, hvorimod jødernes var baseret på forbud fra en *ydre* autoritet og frygten for straf – og håbet om belønning.

Magi i Egypten

Udøvelse af magi krævede fokuseret kraft, som man lærte at opbygge og bruge i indvielserne. Derfor var det alene Egyptens indviede, der kunne fungere som ægte magikere. Anvendelse af psykiske evner var naturlige og selvfølgelige i det gamle Egypten, og på en måde er det nemt at forstå, hvorfor man ikke betragtede evnerne som overnaturlige, men ganske enkelt naturlige og selvfølgelige.

Egypterne troede på én Gud, der manifesterede sig i mangfoldige aspekter (talrige guder, gudinder og deres sønner), og de var overbeviste om, at der er en hensigt med alt, som det Ene Livsvæsen har skabt. Alt – fra det største til det mindste – indtager således en selvstændig og meningsfuld plads i helheden.

Hvis denne holdning accepteres som en universel sandhed, medfører det, at hvert eneste menneske inkarnerer med en bestemt hensigt og målsætning, og det er reelt denne hensigt, der har antaget fysisk form, og som skal realiseres i inkarnationen. Egypterne var derfor ikke fokuseret på formen eller legemet, men på den energi eller kvalitet, der var legemliggjort.

Men når alt i den fysiske verden er både skabt af Gud og desuden er udtryk for en bestemt energi eller kvalitet, har man samtidig grundlaget for praktisk anvendelse af denne viden – og det er det, der i nutiden kaldes magi. De makrokosmiske lov-mæssigheder gælder naturligvis også i menneskets mikrokosmiske verden, og når et menneske skaber en bestemt form med en bestemt hensigt, vil den energimæssigt kunne fungere som et levende væsen. De gamle egyptere betragtede ord som "*levende væsener*", for ord var en formulering af en tanke eller en hensigt.

"Grundlaget for alle manifesterede fænomener er den udtalte lyd, eller ordet sagt med kraft, det vil sige med viljens fulde hensigt bag det."

Alice A. Bailey: *Indvielse*, s. 161

Det var de færreste, der var i stand til at lægge viljens fulde kraft og hensigt bag skabelsen af en form. Det var som regel ypperstepræsterne, der besad kraften og kendte teknikkerne, og derfor var det dem, der blev betragtet som magikere.

Egyptens 10 plager

I skabelsesberetningerne kunne guderne vinde over hinanden i en strid, som reelt var en magikerkappestrid. Det samme skete inden Egyptens 10 plager blev udløst som følge af regulære magikerslag. Ved hjælp af suveræne magiske kræfter fremkaldte Mose *Egyptens 10 plager*. De er beskrevet i detaljer i 2. Mosebogs kapitler 7-12.

De fleste plager bestod i en række ødelæggende naturfænomener, og det har naturligvis resulteret i teorier om, at alle plagerne opstod helt naturligt og tilfældigt, og at de bare blev udnyttet af Moses, der påstod, at de var skabt af ham med assistance fra Gud. Men det ville kræve et helt usædvanligt held, hvis hele 10 naturkatastrofer skulle vise sig planmæssigt efter hinanden og i samme rækkefølge, som Moses havde forudsagt. Moses kunne ikke alene forudsige disse "vejrfænomener". Han kunne også standse disse naturkatastrofer efter forgodtbefindende. Hvordan bærer man sig ad med det? Man har valgt at lukke øjnene for disse afgørende spørgsmål.

Magi i hverdagen

Men denne form for psykisme var også en naturlig del af den menige egypters hverdag. Alle egyptere brugte desuden amuletter, og der var ikke tale om pynt, men om anvendt magi. De magiske kræfter var så stærke, at de kunne belive en genstand. De smukke amuletter var udført i guld, bronze, sten, glas og fajance. Der er ikke plads til at beskrive de mange amuletter og deres magiske evner her, men i *Dødebogen* og balsameringsritualerne omtales flere af de amuletter, der blev benyttet i ritualerne.

Denne lilleputverden rummede hele den egyptiske religion, for her fandtes hele gudekredsen i miniatureformat. Hieroglyffer indgraveret i sten gav liv, kraft og vitalitet til den, der bar den. Og sygdomme kunne kureres ved at bære bestemte amuletter i en snor om halsen.

De gådefulde ushabtier

Brugen af *ushabtier* omtales i *Dødebogens* kapitel VI, hvor formålet forklares:

"Oh denne ushabti! Hvis et pligtarbejde kræves hinsides, skal du sige: >Her er jeg<."

En ushabti var en lille statuette, der havde form som en mumie med ejerens ansigtstræk, og den fungerede som stedfortræder for den afdøde.

Da ushabtier dukkede op i Mellemste Rige, havde enhver afdød én enkelt ushabti med sig i graven, men senere i Ny Rige blev statuetterne anbragt i skrin med flere hundrede (helt op til 700) i hver grav, og på dette tidspunkt fungerede ushabtierne som en slags slaver, der havde rollen som den afdødes tilsynsførende.

Magi – et kendt fænomen

Magi som et sociologisk fænomen findes i alle samfund. Det vil være forkert at tale om magi alene med henvisning til Egypten, men her er det muligt at udpege to af magiens grundlæggende principper, der begge har forbindelse med sympatisk affinitet mellem identiske lyde eller objekter. Magien var først og fremmest baseret på troen på lydens skabende kraft. For det almindelige menneske var navnet på et levende væsen eller en genstand ikke bare en enkel eller praktisk betegnelse, der havde til formål at udveksle idéer og begreber med andre.

Lydens magiske kraft

Navnet eller lyden var selve væsenet eller livet i genstanden. At fremsige et navn medførte skabelsen af genstanden eller det levende væsen. Ikke nødvendigvis fysisk, men i subtile stofformer på indre bevidsthedsplaner. Men desuden oplyser egypterne i flere skabelsesberetninger, at ypperstepræsten blot skulle udtale navnet på de enkelte bestanddele i det, der skulle skabes, for at kalde det frem til objektiv tilværelse.

Et billedes magiske kraft

Det andet princip i den egyptiske magi bestod i et billedes eller et symbols skabende kraft. Alene udtalelsen af navnet på en gud ville tilkalde gudens tilstedeværelse. På samme måde kunne tilstedeværelsen af en genstand eller et menneske påvirke og forvandle en person, som modtog en del af genstandens eller menneskets åndelige natur.

Til det første princip hører alle de magiske ritualer, hvor man anvendte magiske formler. Det andet princip inkluderede alt, hvad man forsøgte at ændre via repræsentation – eksempelvis ved at ødelægge et billede for at beskytte sig mod ondskab – eller talismaner, der kunne bruges til selvbeskyttelse. De fungerede som amuletter, der beskyttede mod ondskab og ulykke. Statuer blev brugt til healing, og magiske mantraer blev udtalt over medicinen, inden den blev givet til den syge. Magi spillede på denne måde en vigtig rolle i egypternes daglige liv.

Hvid og sort magi

Reelt eksisterer magi ikke. Når man i nutiden taler om magi eller "overnaturlige" kræfter, er det udtryk for manglende indsigt i eksisterende kræfter i naturen. Overnaturlige kræfter findes ikke, for der findes ikke kræfter, der er over naturen. Men der findes kendskab eller manglende kendskab til naturens kræfter. Når et menneske kan bruge ukendte kræfter, kalder man det magi. Magi er derfor kendskab til naturens indre, skjulte kræfter, og deres anvendelse på det fysiske plan.

Magi er videnskaben om forbindelsen med de usynlige verdener og deres beboere. Det er en videnskab, der oprindeligt var en uadskillelig del af religionen. Når magi benyttes positivt og altruistisk til gavn for verden og menneskeheden, kaldes den hvid magi. Men i samme øjeblik denne viden anvendes til egoistiske formål eller – værre endnu – til skade for andre, bliver den til sort magi. Den viden, der benyttes, er den samme i både hvid og sort magi. Motivet er eneste afgørende forskel.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk